

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keверberg 54, Amsterdam-Z.

Opricht 1 Januari 1881

GEVAARLIJKE BEMOEIZUCHT

„Als bijzonderheid kan nog vermeld worden, dat een aantal apothekersassistenten verzocht heeft om op de hoogte te mogen blijven van de gang van zaken. Ook zij zien het belang van de hulporganisatie in omdat zij vaak jarenlang dezelfde patiënten aan tranquillizers moesten helpen zonder dat er van enige verbetering sprake blijkt te zijn”.

Aldus een artikel van de redactie in het tijdschrift „Mensen van nu”. Dit artikel vertelt over de „hulporganisatie voor verslaafden aan tranquillizers”. Men wil op de voet van de A.A.-organisatie (Anonieme Alcoholisten, die elkaar van de drank proberen af te helpen en hun problemen met elkaar bespreken) een hulporganisatie in het leven roepen. Die zou dan degenen, die niet meer zonder tranquillizers (de namen valium en librium worden in dit verband nu eens niet genoemd) moeten verenigen.

Prof. dr. C. J. B. J. Trimbos zag er wel iets in, maar meende toch dat veel achtergronden en oorzaken van „nerveus” gedrag (dat thans medicamenteus wordt behandeld) niet kunnen worden opgelost door onderlinge groepsgesprekken. Anderzijds vond hij solidariteit, wederzijds begrip en steun een kostbare zaak, die niet in het arsenaal van medische en psychologische therapeuten voorkomt.

Dat wij een en ander hier in deze kolom even aanhalen heeft natuurlijk niets van doen met de groepstherapie als zodanig. Maar wij hebben wel even verbaasd opgekeken van dat constateren geen verbetering, heet het. Maar is dat een zaak waar zij zich mee moeten bemoeien? Weten zij of de patiënt of patiënten zich toch niet heel wat beter gevoelen met die tranquillizers? Weten zij wat het voor de omgeving van de patiënt of patiënte betekent, dat deze medicamenten over vele jaren worden voortgezet? Dat kunnen zij toch niet beoordelen? Daarvoor is er de arts.

Wij hebben al meer op deze plaats het verschijnsel belicht, dat allerlei

Adverteerders over de schreef

DE RECLAME CODE-COMMISSIE heeft een jaarverslag uitgebracht over 1972. In een aantal gevallen heeft zij adverteerders die duidelijk over de schreef gingen met hun beweringen in advertenties een standje gegeven. In een paar gevallen betraden die advertenties het terrein van de kwakzalverij.

Zo werd een ontharingscrème aanbevolen met de vermelding dat de ontharing door het gebruik van dit zelfje blijvend was. Daar was geen woord van waar. Als we de Reclame Code-Commissie mogen geloven is alleen het elektrisch epilieren van haar afdoende.

Een andere guit wilde het publiek wijsmaken dat met preparaten waarin géén hormonen waren verwerkt busteversteviging, -ontwikkeling of desgewenst -vermindering kon worden bereikt. De dames die het middel voor dit doel hebben geprobeerd zijn bedrogen uitgekomen — die preparaten hadden gewoonweg geen enkele

uitwerking. Alleen met hormoonpreparaten is iets in de verlangde zin te bereiken.

Er mag wel aan worden toegevoegd, dat men in Nederlandse kranten, in tegenstelling tot hier en daar in het buitenland, weinig meer bemerkt van die wondermiddelen zonder tal, die men vroeger geadverteerd vond. Maar zo af en toe doet een fabrikant nog wel eens een schuchtere poging . . . Zie boven.

Laxeermiddelen uit de handel

ALS GEVOLG VAN overleg tussen het staatstoezicht op de volksgezondheid en enige fabrikanten en importeurs van laxeremiddelen zijn enige preparaten uit de handel genomen. Zij bevatten stoffen, die tot beschadiging van de lever kunnen leiden. Van andere laxeremiddelen is inmiddels de samenstelling veranderd. De artsen zijn er op geattendeerd dat een aantal laxeremiddelen beschikbaar is dat de schadelijke bestanddelen (dat zijn oxyfenisatine en triacetyldifenol- isatine) niet bevat en waarvan geen bijwerkingen bekend zijn.

Prof. Boerema over het aanzien van de arts

DE AMSTERDAMSE HOOGLERAAR prof. dr. J. Boerema, die onlangs de leeftijd van 71 jaar bereikte zei tegen een verslaggever van De Telegraaf het erg jammer te vinden, dat de medische stand de laatste tijd in de pers erg in opspraak is gekomen. Hij doelde hierbij kennelijk ook op de declaraties-met-een-luchtje-eraan waarvan een paar Eindhovense röntgenologen worden verdacht en vergelijkbare voorvallen.

mensen graag op de stoel van de medicus willen gaan zitten en zich allerlei opvattingen aanmatigen, zonder het fijne van de zaak te weten. Dat kan wel eens uitlopen op een gevaarlijke bemoeizucht, waarmee de volksgezondheid allerminst is gediend.

Prof. Boerema, die thans in verband met zijn leeftijd de Universiteit van Amsterdam heeft verlaten, zei over deze negatieve publiciteit over bepaalde artsen het volgende:

„Alles wat het aanzien en vertrouwen van de medici schaadt, valt terug op de patiënt. Dokters moeten zich onder alle omstandigheden ook zó gedragen, dat het vertrouwen in hen niet geschaad wordt. In Nederland is dat vertrouwen vergeleken met het buitenland veel groter. In het buitenland zijn er veel mensen, die arts worden omdat ze denken daar rijk van te kunnen worden. Hier is dat lang zo erg niet”, aldus prof. Broerema, die het voornemen heeft om een boek te schrijven over de verhouding arts-patiënt.

Voormalig spiritist Zorab kreeg andere kijk op de zaak

DE HAGENAAR DR. G. ZORAB heeft ooit nog in spiritisme geloofd, ja hij is bestuurslid geweest van de spiritistenkring Harmonie — maar hij is in de loop van de jaren het geloof in het spiritisme kwijt geraakt. Hij is tegenwoordig een nogal kritische publicist over alles wat met het occulte te maken heeft.

Nu er een stroom van boeken over het occulte verschijnt heeft Rico Bulthuis de heer Zorab, wiens artikelen wij vroeger af en toe in Het Vaderland aantreffen, eens geraadpleegd. Hij schreef hierover in de Haagsche Courant onder de titel „De romantiek van het occulte in groeiende stroom boeken” een boeiend artikel. Daaraan ontleen wij, dat G. Zorab in 1898 te Soerabaja werd geboren. Hij kwam als kind van elf jaar naar Nederland en werd door een huishoudster in aanraking gebracht met de toen zo populaire „tafeldans”.

Vijf jaar later sloot hij zich aan bij de te Nijmegen opgerichte spiritistenkring, las alle toen reeds op hoog niveau staande wetenschappelijke studiewerken, waaronder die van de beroemde onderzoekers F. Myers, W. Crookes, A. Aksakow, Von Schrenck-Notzing en anderen, daarover debatterend met zijn toen nog vroom katholieke jeugdvriendje Joris Ivens, de latere radicaal-linkse cineast.

Zorab, die landbouwkunde studeerde, verdiepte zich daarnaast in de strijd omtrent bepaalde opvattingen over het hiernamaals die de spiritisten in twee kampen uiteendreef. Hij werd tijdelijk bestuurslid van de bekende spiritistenkring „Harmonia”, en kreeg in 1932 contact met wetenschappelijk ingestelde parapsychologen, zoals W. H. C. Tenhaeff, Paul Dietz, J. Poortman en K. H. E. de Jong, die de parapsychologie als studierichting op de universiteit hebben gebracht.

Goudkorrels? Niet meer

DE HEER ZORAB zegt: „Toen ik omstreeks 1937 of iets later mijn boek „De jacht op het spiritistisch bewijs” schreef, wist ik wel dat ik een golf van bedrog had te bestrijden, maar ik meende dat ik toch enkele goudkorrels van de spiritistische waarheid had ontdekt. Dat standpunt acht ik nu voor mijzelf overwonnen.”

Nico Bulthuis: „Maar het bewijsmateriaal in dat boek liegt er toch niet om. Het lijkt mij nog altijd zuiver wetenschappelijk te zijn.”

Zorab: „Dat was ook zo, maar de wetenschap maakt vorderingen. Die verschijnselen zijn er nog wel, maar ik meen dat ze op een andere manier

kunnen worden verklaard. Telepathie en de zogenaamde helderziendheid in de tijd zijn onbetwistbaar wetenschappelijk aangetoond, maar dan ben je nog niet bij de bron van dat alles. Juist de onbekende oorzaak maakt de weg vrij voor alle mogelijke verzinsels.”

Hij vertelt dan, dat hij een totaal andere visie op de zaken kreeg nadat hij kennis had genomen van de ontdekking van de dubbele helix (de structuur van DNA) door H. Crick en J. D. Watson in 1953. Dit gold vooral de erfelijkheid, de persoonlijkheidsstructuur en wat daar verder aan conclusies uit zou voortkomen.

Zorab: „Nee, ik neem niet meer aan dat lichaam en geest gescheiden zijn. De theorie over reïncarnatie (zielsverhuizing, red. M.t.d.K.) heeft volgens mij geen enkele bewijskracht.

Bulthuis: „Dus u bent eigenlijk materialistisch ingesteld.”

Dat ontkent dr. Zorab ten sterkste. Wel vermoedt hij, dat ons leven streng gedetermineerd is en bij onze geboorte al vaststaat. Het heeft geen zin, om over de zin van het leven te mediteren, wat de occulte moralisten zo graag doen. Die zin leggen we er zelf in. En wat het onverklaarbare aangaat: dat hoort gewoon bij onze natuur.

„Maar”, zegt hij, „ik sta open voor elk wetenschappelijk bewijs, want buiten dat om, huldig ik liever geen theorie.”

Dan spreekt Bulthuis met de heer Zorab over de stroom boeken. Nooit te voren is er zoveel gepubliceerd over astrologie, hernieuwd spiritisme, magie, wonderdoeners, heksen, het hiernamaals, wedergeboorte, voorspellingen, dromen, toverij, helderziendheid, en alles wat aan occulte zaken bij elkaar wordt geharkt.

Mediterende jongeren

„DAT IS DE grootste fout,” meent de heer Zorab. De meeste van die verschijnselen of hoe je het wilt noemen horen helemaal niet tot hetzelfde gebied. Voor de meeste leken op dit terrein staat helderziendheid in verband met „geesten”.

Wat de occult ingestelde jongeren bijvoorbeeld doen, heeft met parapsychologie niets te maken. Ze goochelelen met tarotkaarten, waarvan ze de herkomst misschien niet eens kennen. Ze mediteren. Wat mediteren ze?

Ik denk aan het onnozele heksen-gedoe in Engeland, aan het weinig overtuigende boek van Rosemary Brown 'Componisten schrijven voort', aan Howard Murphet's 'Sai Baba, de wonderdoener', waarin de verbluffendste wonderen zonder de minste bewijsvoering worden opgediend, en aan het zojuist verschenen boek van Leslie Flint 'Stemmen', waarin het medium op de voet gevolgd wordt door wijlen Rudolph Valentino, Oscar Wilde en koningin Victoria, die met lieve, onnozele praatjes de man aan een vervelend manuscript helpen.

Veel beter en van wetenschappelijke bewijzen voorzien, vindt Rico Bulthuis 'Leven de doden?' door de Zweedse arts Nils-Olof Jacobson. Het is een parapsychologisch overzicht waarin het hele occulte gebied welwillend, maar toch vrij kritisch in beschouwing wordt genomen. Een boek dat in elk geval de moeite van het lezen wel waard is, aldus Bulthuis in de Haagsche Courant.

Gevraagd naar het boek van S. Ostrander en L. Schroeders 'Parapsychologische ontdekkingen achter het ijzeren gordijn', zegt de heer Zorab: „In Rusland bestaat geen instituut voor wetenschappelijke parapsychologie, maar alles wat uit Rusland komt is voor de meesten van ons nog altijd een beetje duister. En oncontroleerbaar. De vroegere studiewerken zijn betrouwbaarder, maar veelal door de wetenschap achterhaald.”

Hij voegt er aan toe: „De parapsychologie is geen studieveld voor de leek, maar voor een team van vaklui: artsen, psychologen, natuurkundigen, biologen, statistici en anderen. Maar ja, die bieden nu eenmaal weinig romantiek”

BIJTENDE AFWASMIDDELEN

DE CONSUMENTENBOND onderzocht zeven afwasmiddelen voor de machine met bijbehorend naspoelmiddel. Alle zeven bleken het meeste vuil nagenoeg even goed te verwijderen. Duidelijk verschil was er echter in de verwijdering van thee-aanslag, in de aantasting van het decor op aardewerk, glas en email, en in het droogresultaat. Verder kwamen er met het ene afwasmiddel meer fosfaten in het afvalwater terecht dan met het andere. In geen enkel geval echter werd op de verpakking duidelijk vermeld, dat het middel alkalisch (en dus bijtend) is. De Consumentenbond is van mening dat zo'n vermelding wettelijk verplicht zou moeten worden.

Spook van aardstralen dient te worden verjaagd

FEL KEERT EEN auteur in het Reumabulletin zich tegen het bijgeloof van de aardstralen en de z.g. afschermkastjes en tegen de toefelike houding, die men aan de dag legt. Reumapatiënten vormen een dankbaar object voor de „aardstraal“-exploitanten. In het artikel wordt heel duidelijk gewaarschuwd om zich niet te grazen te laten nemen door lieden met wichelroeden en aardstraalkastjes, die tegen een zekere „vergoeding“ het huis van de patiënt controleren, altijd wat vinden en zo'n kastje willen verkopen. Het Reumabulletin is het contactorgaan van het Nationaal Reumafonds (administratie 1e Sweelinckstraat 62 in Den Haag).

Het is louter bedrog

DE SCHRIJVER VAN het artikel vervolgt, na eerst een uiteenzetting te hebbenge geven over wichelroedeloopers en aardstralen (die nooit zijn aangetoond)!

Vraag: Hoe kan nu zo'n klein kastje die vele aardstralen onschadelijk maken; het wordt toch slechts getroffen door één of enkele aardstraalbanen? Waar blijven nu die andere aardstralen? Die zijn zeker zo vriendelijk om allemaal even via een ommetje langs het kastje zich daar onschadelijk te laten maken.

De rattenvanger van Hameln is hierbij vergeleken een armzalige stumper! Neen, wetenschappelijk is vastgesteld dat deze aardstraalkastjes louter op bedrog berusten. Dit is gebleken uit het rapport van een commissie uit de Koninklijke Academie voor Wetenschappen welke dit probleem grondig heet bestudeerd.

Maar u kunt dit zelf ook aantonen! Laat uw door een kastje beschermd huis of kamer maar eens door een aardstraaldeskundige onderzoeken die niet weet dat u zo'n kastje heeft. Hij vindt net zo veel, of meer aardstralen dan zijn voorganger, maar op andere plaatsen!

Sociale achtergrond

WAAROM GAAN WE zo uitvoerig op het aardstralenvraagstuk in, vervolgt de schrijver in het Reumabulletin. Omdat het een belangrijk probleem is, ook uit sociaal oogpunt bezien. Er wordt heel wat geld vermorst, valse hoop gewekt en deskundige medische behandeling verzuimd door het geknoei met de aardstralen en de kastjes. En ditzelfde geldt ook voor magnetiseurs, kruidkundigen, en vrouwtjes van X, boertjes van Y enz., enz.! Gevaren voor de volksgezondheid, een gevaar voor u en uw gezin!

Alvorens tot dergelijke nutteloze en kostbare behandelingsmethoden van uw kwaal, welke dan ook, over te gaan, praat eerst met uw huisarts of met de behandelende specialist, ook al konden zij u nog niet genezen. Hun raad is altijd van veel meer waarde,

in uw eigen belang, dan van welke wichelroedeloper dan ook, hoe mooi zij ook praten en hoe belangrijk hun relaties ook (schijnen) te zijn!

Hoewel sommigen ons afwijzend oordeel over de invloed van aardstralen en de geneeskundige kracht van de afschermkastjes in verband met reuma menen te moeten afwijzen, handhaven wij volledig ons standpunt dat schadelijke aardstralen niet bestaan en aardstraalkastjes waardeloos zijn.

Schadelijk en kostbaar

NIET ALLEEN DE aardstralen maar ook andere wondermiddelen worden aangeprezen voor de behandeling

Uitwassen moet men bestrijden

van reumatiek. Geheel onbegrijpelijk is dit niet. Helaas schiet de „officiële“ geneeskunde nog vaak tekort bij de behandeling van verschillende vormen van reuma. Anderzijds werkt vaak de patiënt (of zijn omgeving) onvoldoende mee, wil men het anders en vlugger dan medisch verantwoord is e.d.

De kwakzalver of diegenen welke allerlei middelen aanprijzen en tegen betaling „aan de patiënt“ brengen waarvan medisch-wetenschappelijk vast staat dat ze niet werkzaam zijn, vaak zelfs schadelijk en nodeloos kostbaar zijn, hebben het hier gemakkelijk. Zij prijzen hun waar aan, en helpt het niet dan is het de schuld van de officiële geneeskunde die het te ver heeft laten komen. Wanneer het tijdens een kwakzalversbehandeling wel lijkt te helpen dan wordt (ook door de patiënt) verzuimd te bedenken dat de behandeling van de behandelende arts juist nu succes kan zijn gaan afwerpen en tevens dat reuma nu eenmaal gekenmerkt wordt door een wisselend verloop, goede en slechte fasen wisselen elkaar af. Daarbij komt ook nog, dat de „psyche“ (geestesgesteldheid) van de patiënt een grote rol speelt bij de behandeling. Vol hoop en met gespannen verwachting onderwerpt de pa-

tiënt zich aan de nieuwe behandeling welke met veel tam-tam door de kwakzalver wordt begeleid.

„Verlicht“ in zijn beurs

OOK DE KOSTEN spelen een rol; men moet er in de regel flink voor betalen en verwacht „waar voor zijn geld“. Aanvankelijk treedt vrijwel altijd verlichting op; verdwijnt die weer dan verdwijnt ook de patiënt, om het elders te gaan proberen. Na enige omzwervingen komt de patiënt in de regel weer terug bij de „officiële“ geneeskunde. Op één punt „verlicht“, nl. in zijn beurs; maar verder in slechtere toestand dan voor het begin van de afdwaling naar de kwakzalverij.

De kwakzalverij is in de ruimste zin des woords, een gevaar voor de volksgezondheid en een bedrog van de individuele patiënt. Het valt daarom extra te betreuren dat de neiging schijnt te bestaan bij het publiek en ook bij onze rechterlijke macht, steeds toleranter te worden tegenover allerlei vormen van kwakzalverij, waartoe hier ook te rekenen de handelingen van de z.g. para-normaal begaafden, aardstraalkundigen, magnetiseurs, enz., enz.

Dit betekent niet dat wij van mening zouden zijn dat goed gefundeerd en streng gecontroleerd wetenschappelijk onderzoek naar bijv. de z.g. paranormale begaafdheid overbodig is, aldus nog steeds de schrijver in het Reumabulletin. Maar wanneer dan het resultaat van zo'n onderzoek (als bijv. met de „aardstralen“) bekend geworden is mag verwacht worden dat de verantwoordelijke kringen in onze samenleving met zo'n oordeel rekening houden en zondig met kracht alle maatregelen bevorderen om uitwassen op dit gebied tegen te gaan.

Diegenen, die weigeren hun opvattingen aan een door objectieve wetenschapsmensen in te stellen onderzoek te toetsen, hebben o.i. daarmede automatisch te kennen gegeven dat zij de uitslag van zo'n onderzoek bij voorbaat al als negatief verwachten en vallen daarmede onder die groepering waartegen o.i. helaas met slapete en niet met kracht wordt opgetreden, aldus de schrijver in het Reumabulletin. Woorden die ons uit het hart zijn gegrepen.

(ZIE OOK BLZ. 44)

**LEDEN,
WERFT LEDEN!**

Nare speculatie op vrees voor ziekten: *Otto Kuyk-kliniek op Ambon* de aardstralenkastjes

WIJ LEVEN IN een tijd van meer en meer informatie — het is nauwelijks bij te houden. Daarmee houdt ook verband de stage stroom van encyclopedieën, ook in de vorm van week-edities. Elke week kan men dan, in de vorm van een tijdschrift, een aflevering kopen, zodat men na verloop van tijd een hele encyclopedie bij elkaar heeft. De uitgevers nemen aan, dat men dat gemakkelijker koopt dan zich te verbinden tot de aankoop van een veedelige encyclopedie voor een bedrag van zo'n zestig, zeventig gulden per deel. Gedeeltelijk bereikt men hierdoor ook een andere kring van kopers — gelukkig!

Laten we maar hopen, dat men, wat men aanschaft óók leest! In elk geval is 't verheugend te constateren, dat er feitelijke, goede informatie wordt gegeven. Zo troffen wij in nummer 2 van Summa een artikeltje aan over „Aardstralen”, waarvoor wij hier de aandacht vragen. Summa is bewerkt naar de Oosthoek Encyclopedie en Van Dale's woordenboek: het is dus woordenboek en encyclopedie tegelijkertijd. En nu dat artikeltje „Aardstralen”:

„In 1917 verscheen een publicatie van M. Perls, die daarin de mening verkondigde, dat door de kruising van ondergrondse wateraderen elektrische stromen opgewekt worden, die een schadelijke invloed op mens, dier en plant zouden uitoefenen. Door zijn toedoen ontstond de term aardstralen, waarover in de loop der jaren heel wat te doen is geweest. Speculerende op de ziektevrees begon men aardstralenkastjes te fabriceren. Wichelroedelopers beweerden de aanwezigheid van aardstralen te kunnen aantonen. Zowel van natuurkundige als van para-psychologische zijde is felle critiek geleverd op dit „geloof”. In Nederland droeg de regering aan de Koninklijke Academie voor Wetenschappen op een onderzoek in te stellen naar aardstralen. De daartoe benoemde aardstralen-

commissie bracht 1954-1955 'n vernietigend rapport uit, waarna de belangstelling rond de aardstralen snel luwde. De handel in anti-aardstralenkastjes dient als zwendel te worden aangemerkt.”

Tot zover het artikel in de tweede aflevering van „Summa, encyclopedie en woordenboek in kleur”. Als literatuur over het onderwerp wordt hierbij nog vermeld: J. van Dam, Aardstralen (1938); W. H. C. Tenhaeff, Het Wichelroedevraagstuk (1950); J. Charlotaux en Ch. Dierkx, Pendel en wichelroede (1962).

Een onderscheiding voor mr. J. D. Jacobson

RIGO KALKHOVEN van de Nieuwe Revu is bij de Belgische bestrijder van de kwakzalverij, onze goede vriend mr. J. D. Jacobson te Antwerpen geweest. Hij bezocht in het museum de zaal waar de heer Jacobson zijn hele magische instrumentarium heeft laten onderbrengen. Aan het museum heeft hij ook 4000 boeken over occultisme en hekserij geschonken.

De heer Jacobson vertelde dat hij altijd met een snor optreedt om aldus vermomd als goochelaar volksbedriegers en waarzeggers aan de kaak te stellen. Hij kent alle trucjes, die zulke lieden gebruiken om de goêgemeente van hun z.g. occulte gaven te overtuigen.

De levensloop van de heer Jacobson is zeer merkwaardig. Hij is in Wenen geboren, maar kwam al jong in Antwerpen, bezocht in den Haag het gymnasium — hij kent nog gedichten van Hélène Swarth en Willem Kloos en heeft ze voor Rigo Kalkhoven voorgedragen. Van journalist en fotograaf tekende hij in de gauwheid nog goed gelijkende portretten terwijl hij hen vertelde van zijn gesprekken met planten en spoken. Zelf heeft mr. Jacobson twaalf jaar geva-

EEN KLINIEK OP AMBON zal de naam dragen van Otto Kuyk. De heer Kuyk, redacteur van het dagblad De Telegraaf overleed in 1970, kort nadat hij een reportagetocht had gemaakt langs de missieposten van de Indonesische Molukken. De heer Kuyk was ongeveer tien jaar geleden geruime tijd redacteur van 't Maandblad tegen de Kwakzalverij. De gelden voor de bouw van de kliniek zijn bijeengebracht door lezers van De Telegraaf en De Courant Nieuws van de Dag. Ook de Indonesische regering en enige buitenlandse bedrijven op Ambon alsmede de Memisa (Medische Missie Actie) schonken bedragen voor de Otto Kuyk-kliniek.

ren en hij heeft een bloeiende advocatenpraktijk opgebouwd in de Antwerpse haven. Hij is ere-voorzitter van het Vlaams Verbond van journalisten van de periodieke pers en heeft een onderscheiding gekregen voor zijn deelneming tijdens de oorlog aan het Franse verzet.

Onlangs is mr. Jacobson bevorderd tot officier in de Kroonorde van België.

Onderzoek naar kinderboxen

WIE EEN KINDERBOX nodig heeft, kan beter een houten spijlenbox kopen dan een netbox. Dat is het advies van de Consumentenbond naar aanleiding van een onderzoek van dertien kinderboxen.

De bond is tot de conclusie gekomen, dat houten spijlenboxen veel stabielier zijn dan netboxen. De houten spijlenboxen hebben bovendien als voordeel, dat het kind zich gemakkelijk aan de spijlen kan optrekken. Het nadeel van netboxen met grove mazen is, dat het kind gemakkelijk uit de box kan klimmen en het nadeel van netboxen met fijne mazen, dat het kind de omgeving in een waas ziet.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Peningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** te Haarlem; P. H. A. Poll, **Dierenarts** te Zelst; Mr. J. D. van den Berg, **Vice-President Arrondissements-Rechtbank** te Arnhem; J. E. Buijer, **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid** te Zwolle; P. L. Stal, **Arts** te Hilversum; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; Mej. Drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. Noord te Amsterdam; Adviserend bestuurslid: Dr. S. Lelie, **Geneeskundig Inspecteur van de Volksgezondheid** in Zeeland, Middelburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,—; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonneés: Oranjelaan 6, Hilversum. Peningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 3 2 2 3 7 te Amsterdam. Gem. Giro K 1 6 7 2.

Drukkerij SYSTEMA B.V.
Amsterdam

BLZ. 44

Abonnement per jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,—;
studerenden f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum